

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **Jablonecká energetická a.s.**, se sídlem Liberecká 4191/120, Jablonec nad Nisou, zast. Mgr. Lukášem Votrubou, advokátem se sídlem Moskevská 637/6, Liberec, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2019, č. j. OÚPSŘ 181/2019-330-rozh., za účasti osob zúčastněných na řízení: I) **Společenství vlastníků jednotek budovy Sadová č. 13, 15, 17, 19 Jablonec nad Nisou**, se sídlem Sadová 3504/15, Jablonec nad Nisou, a II) **R. Š.**, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 18. 2. 2020, č. j. 59 A 76/2019 - 70,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Krajský úřad Libereckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu (dále jen „žalovaný“), rozhodnutím ze dne 7. 8. 2019, č. j. OÚPSŘ 181/2019-330-rozh., zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou (dále jen „stavební úřad“) ze dne 29. 4. 2019, sp. zn. 1687/2017/SÚ/Ha, č. j. 38366/2019, jímž bylo k žádosti Společenství vlastníků jednotek budovy Sadová č. 13, 15, 17, 19 Jablonec nad Nisou (osoba zúčastněná na řízení I., dále jen „stavebník“), vydáno stavební povolení na stavbu změny způsobu vytápění spočívající ve výstavbě dvou plynových kotelen v objektu bytového domu Sadová č. p. 3503/13, 3504/14, 3505/17, 3506/19 v Jablonci nad Nisou.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 18. 2. 2020 zamítl žalobu žalobkyně.

[3] V první řadě poukázal na to, že předmětem soudního přezkumu bylo stavební povolení na vybudování dvou nových plynových kotelen v bytovém domě (každá po třech plynových kondenzačních kotlech v samostatných určených místnostech v 1. PP a jejich napojení

na stávající rozvody) vydané podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), ve spojení s § 77 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“). Problematikou změny způsobu vytápění a „odpojování“ bytových domů od soustavy žalobkyně se již krajský soud opakovaně zabýval a neshledal důvod odchytil se od svých dřívějších vyslovených závěrů, které následně potvrdil i Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“).

[4] Krajský soud proto stejně jako v předchozích věcech přistoupil k posouzení námitek žalobkyně s ohledem na její specifické postavení v řízení před správními orgány. Protože nebyla stavebníkem, je její možnost uplatňovat výhrady proti povolované stavbě limitovaná. Jako účastník stavebního řízení mohla vznášet jen námítky související s přímým dotčením svých práv, toto přímé dotčení ale krajský soud neshledal. I NSS již dříve konstatoval, že provozovatel soustavy zásobování tepelnou energií (dále jen „SZTE“) není účastníkem takového stavebního řízení na základě posuzování ekonomické přijatelnosti změny způsobu vytápění pro stavebníka. Specifické postavení žalobkyně jako vlastníka a provozovatele SZTE ve stavebním řízení týkajícím se změny způsobu vytápění způsobuje i nemožnost vznášet námítky na ochranu veřejného zájmu, tj. námítky nezákonnosti napadených rozhodnutí pro rozpor s energetickým zákonem a zákonem č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů, jak potvrdil i nedávný rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019 - 52.

[5] Tyto závěry se týkají rovněž nemožnosti s úspěchem vznášet námítky porušení § 77 odst. 5 energetického zákona či námítky, v nichž žalobkyně rozporovala posouzení povolované změny způsobu vytápění podle územní energetické koncepce. Žalobní námítky tak nesměřovaly k ochraně jejich veřejných subjektivních práv, nýbrž k ochraně veřejného zájmu zejména na ochraně ovzduší, neboť v průběhu celého stavebního řízení napadala vady stavebníkem předložených energetických posudků Ing. Z., resp. závěry závazných stanovisek dotčeného orgánu ochrany ovzduší. Takové námítky s úspěchem uplatňovat nemůže. Rozhodující je pouze to, že z obsahu správního spisu nevyplývají skutečnosti prokazující, že by její vlastnické právo k rozvodnému tepelnému zařízení mělo být jakkoli dotčeno, ve výkonu práv k jejímu zařízení jí nic nebrání, ostatně v tomto směru ani žádné výtky nevznesla.

[6] Krajský soud následně neshledal důvodnými ani další žalobní námítky a procesní výtky týkající se postupu žalovaného. Žalovaný sice měl dát žalobkyni možnost seznámit se s vyjádřením ostatních účastníků řízení včetně přiloženého nově vypracovaného energetického posudku, ale nejedná se o takové pochybení, které by založilo nezákonnost jeho rozhodnutí. Ochrana práv, k níž byla žalobkyně ve stavebním řízení oprávněna, byla stavebním úřadem i žalovaným zajištěna dostatečně.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka si je vědoma všech rozsudků NSS na toto téma, ale nesouhlasí s nimi a navrhuje, aby věc byla předložena rozšířenému senátu. Domnívá se totiž, že tato judikatura týkající se teplotnosti je nadále neudržitelná. Podle jejího názoru zákon odlišuje subjekt, který zřídil a provozuje SZTE, od subjektu, který prostřednictvím SZTE vyrábí a dodává tepelnou energii na základě licence. SZTE je rovněž stavbou zřízenou ve veřejném zájmu. Stěžovatelka je subjektem zřizujícím SZTE a současně subjektem dodávajícím tepelnou energii. Měla by proto být účastníkem stavebního

pokračování

řízení se zachovanou možností vznášet jakékoliv námitky. Jestliže je totiž SZTE stavbou ve veřejném zájmu, mělo by jí být umožněno podávat námitky ve veřejném zájmu. Dotčenost SZTE spočívá v tom, že některé její části zůstanou nevyužity a užívání povolované stavby se tak omezí. Nový zdroj tepla nahradí ten starý, čímž dojde ke zmenšení SZTE, který stěžovatelka vlastní. Ve vztahu k přípojce a předávací stanici navíc v důsledku jejich nevyužití zanikne věcné břemeno, což rovněž představuje přímé dotčení. Postupem stavebních úřadů i postupem krajského soudu byla zkrácena na svém právu podat námitky, které by byly věcně přezkoumány. V řízení nebyl zajištěn řádný energetický posudek, který by prokázal, že využití tepla ze SZTE je pro stavebníka ekonomicky nepřijatelné, a nebylo vedeno územní řízení dle § 81 stavebního zákona, které by posoudilo vliv stavby na veřejnou (technickou) infrastrukturu, a to konkrétně na SZTE. Rovněž nebyl stavebním úřadem zkoumán veřejný zájem na provozu SZTE (tj. dopady stavby na SZTE a její provoz).

[8] Dále byla omezena i ve vztahu k námitkám týkajícím se jejich procesních práv, neboť se správní orgány nedostatečně zabývaly otázkou účastenství, žalovaný jí neumožnil seznámit se s podklady rozhodnutí ani s energetickým posudkem apod. Ustanovení § 177 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jí zakládá veřejné subjektivní právo dovolávat se, aby rozhodnutí stavebních úřadů odpovídalo zásadám vyjádřeným v § 2 až § 8 správního řádu, a to bez ohledu na limity dle § 114 odst. 1 stavebního zákona. Krajský soud se měl těmito námitkami rovněž zabývat, a to včetně ekonomické nepřijatelnosti připojení na SZTE. Nesprávné a nezákonné bylo také posuzování § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, a to jak stavebními úřady, tak krajským soudem.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že totožné námitky již stěžovatelka uplatňovala v rámci odvolání a rovněž následné žaloby, a odkázal na jejich vypořádání ve svém rozhodnutí a napadeném rozsudku. Jediným vlastnickým právem, které může být povolovanou stavbou zasaženo, je její právo k věcnému břemenu. Samotné odpojení od SZTE však není předmětem řízení, protože k němu není třeba veřejnoprávního povolení. Absence podrobného odůvodnění stěžovatelčina postavení a jejího účastenství rovněž není důvodem pro nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelka sama neuvedla, jak mohlo být takovým pochybením zasaženo do jejích práv. Výklad, který zastává, by ve svém důsledku znamenal, že by provozovatel SZTE mohl donutit své odběratele k tomu, aby odebírali jím vyrobenou energii za jednostranně stanovených podmínek, což by bylo protiústavní. Podkladem řízení podle stavebního zákona je navíc závazné stanovisko, nikoliv energetický posudek. Žalovaný rovněž vítá, že se NSS může vyslovit k otázce seznámení se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, zejména k otázce, zda je jeho povinností seznamovat účastníky řízení s vyjádřením ostatních účastníků. Domnívá se totiž, že vyjádření ostatních účastníků řízení nepodléhá této povinnosti, neboť není podkladem rozhodnutí. Opačný názor krajského soudu by umožnil neefektivní prodlužování správních řízení.

[10] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem. Bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu

skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. NSS však nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle jeho setrvalé judikatury zakládají důvod nepřezkoumatelnosti. Na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Napadený rozsudek nelze považovat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Z jeho odůvodnění je zřejmé, že vystihl podstatu věci a při posouzení věci vycházel z relevantních skutečností. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami, jednotlivě je posoudil a v dostatečném rozsahu, přehledně, logicky a srozumitelně zdůvodnil své závěry. Z formulace kasačních námitek je ostatně zřejmé, že skutečným obsahem kasační stížnosti je nesouhlas se způsobem vypořádání žalobních námitek. Skutečnost, že stěžovatelka se závěry krajského soudu nesouhlasí, však nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost (viz rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, či ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163).

[13] Z hlediska věcného posouzení se NSS ztotožňuje s již ustálenou a dlouhodobou judikaturou krajských soudů a svou vlastní, která se vyjadřovala k legitimaci stěžovatelky a jí podobných subjektů k ochraně veřejného zájmu a k přímému dotčení jejích práv. Problematikou změny způsobu vytápění a „odpojování“ bytových domů od SZTE se již NSS opakovaně zabýval, a to např. v rozsudcích ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011 - 159, ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010 - 71, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015 - 38, či ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019 - 52. NSS neshledal ani v nyní projednávané věci důvod se od nich odchýlit.

[14] Krajský soud správně vysvětlil, proč stěžovatelka není a nemůže být věcně aktivně legitimována k ochraně veřejného zájmu z titulu svého vlastnictví k SZTE. Nespecifikovala, jak se povolená stavba konkrétně dotkne její možnosti SZTE užívat, a její námitky nesměřovaly k ochraně jejích subjektivních práv, nýbrž k ochraně veřejného zájmu. Z ničeho nevyplývá, že by její vlastnické právo mělo být jakkoliv dotčeno. Ve výkonu práv k jejímu zařízení jí nic nebrání, ostatně v tomto směru žádné výtky ani nevznesla. Její argumentace, že je veřejný zájem na provozování SZTE atributem jejího vlastnického práva, je nedůvodnou snahou o popření účelu a smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona. Krajský soud proto shledal, že nebylo na místě k jejím námitkám řešit otázku souladu stavby s veřejným zájmem, neboť to přesahuje rámec tohoto ustanovení. V souladu s judikaturou setrval na stanovisku, že změna způsobu vytápění spočívající v odpojení bytového domu od SZTE a připojení na nový zdroj tepelné energie má svůj soukromoprávní aspekt.

[15] Obecně platí, že „[s]oudní řád správní je svojí povahou ‚obrannou‘ normou. Není normou ‚kontrolní‘, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoliv úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, č. 1764/2009 Sb. NSS, bod 34). Soud ve správním soudnictví v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. chrání subjektivní veřejná práva žalobce (zde stěžovatelky) a rozhodnutí žalovaného přezkoumává z hlediska namítaných konkrétních porušení těchto práv. Jak již NSS konstatoval v obdobném případě jiné poskytovatelky energií v rozsudku č. j. 9 As 238/2015 - 38, „rozsah skutečností, které byla jak v řízení před správními orgány, tak i v řízení před krajským soudem, oprávněna namítat, se primárně odvíjí od důvodu jejího účastenství v řízení před správním orgánem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007 - 83). V nyní souzené věci odvozovala svoje

pokračování

účastenství ve stavebním řízení z titulu práva odpovídajícího věcnému břemenu a vlastnického práva k části SZTE. Od toho se odvíjí i rozsah veřejných subjektivních práv, která mohla být vydáním napadeného rozhodnutí dotčena. Cílem soudního přezkumu správních rozhodnutí je tak především efektivní ochrana konkrétních práv osob a jejím prostřednictvím pak i kontrola zákonitosti těchto rozhodnutí. Odrazem shora uvedeného je ostatně i dikce ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., dle něhož náleží aktivní legitimace k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu pouze tomu, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závažně určují jeho práva nebo povinnosti.“

[16] NSS již v rozsudku ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 129/2014 - 35, vyslovil, že „skutečnost, že stěžovatelka provozuje SZTE dle energetického zákona ve veřejném zájmu [§ 2 odst. 2 písm. c) bod 14] a že SZTE je šetrným systémem dodávek tepelné energie v širší oblasti pro více odběratelů, nedává stěžovatelce (jako soukromé osobě a podnikateli s tepelnou energií) právo osobovat si oproti jiným subjektům ochranu veřejných zájmů a oponovat stavebnímu záměru jiných soukromých osob z pozice ochránce veřejných zájmů.“

[17] V rozsudku č. j. 9 As 52/2011 - 159 NSS uvedl, že „[z]měna způsobu vytápění je tedy z pohledu energetického a stavebního zákona samostatným stavebním řízením, které není nijak vázáno na soukromoprávní smluvní vztah mezi odběratelem (nyní stavebníkem) a dodavatelem tepelné energie. Fakticky obsahuje změna způsobu vytápění dvě součásti. První z nich je shora uvedené stavební řízení, kterým je příslušným správním orgánem za předpokladu splnění zákonem stanovených kritérií povolována změna stavby. Druhým aspektem je pak soukromoprávní vztah mezi odběratelem tepelné energie a jeho dodavatelem, kdy na základě smluvních ujednání mezi nimi dochází či nedochází k dodávkám tepelné energie do daného objektu. (...) Domnívá-li se stěžovatelka, že by snad právní úprava měla při ukončování smluvního vztahu více pamatovat na dopady na SZTE, není to otázka, kterou by se měly zabývat stavební úřady (popř. následně správní soudy) při posuzování povolení stavby.“

[18] Stěžovatelka se tedy nacházela ve specifickém postavení v tom směru, že nebyla stavebníkem, jemuž by bylo vydané stavební povolení přímo adresováno. Toto její postavení ve správním řízení vymezuje okruh jejích práv uvedený ve výše zmíněné právní úpravě, a tím i okruh námitek, jež je oprávněna vznášet. Má vliv také na navazující soudní řízení, v němž soud může přezkoumávat toliko vypořádání těch námitek ve správním řízení, k jejichž vznesení byla stěžovatelka oprávněna (viz bod 25 rozsudku NSS ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018 - 34). Oprávnění stěžovatelky hájit veřejný zájem v souvislosti s ochranou jejího vlastnického práva k SZTE nevyplývá ani z § 77 odst. 4 energetického zákona, neboť toto ustanovení pouze stanoví povinnost smluvně upravit soukromoprávní vztah mezi odběratelem tepelné energie, který zřizuje a provozuje náhradní nebo jiný zdroj tepelné energie, který je propojen se stávajícím rozvodným tepelným zařízením nebo může ovlivnit jeho provoz. Závěr krajského soudu, že veřejný zájem na ochraně SZTE, kterého se stěžovatelka dovolává, se přímo netýká jejího vlastnického práva k SZTE a není třeba se námitkami stěžovatelky v tomto směru zabývat, jelikož přesahují rámec § 114 stavebního zákona, je tudíž správný.

[19] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka není oprávněna ke vznášení námitek jdoucích mimo rozsah jejích subjektivních práv (viz např. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2017, č. j. 4 As 124/2017 - 30), nemohl Nejvyšší správní soud vyhovět jejím námitkám týkajícím se nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro rozpor s energetickým zákonem a zákonem na ochranu ovzduší, neboť jim neodpovídá žádné dotčené subjektivní právo. Není ani pravdou, že by správní orgány v posuzované věci rezignovaly na posouzení žádosti o stavební povolení z hlediska ochrany veřejného zájmu. Ve věci bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru stavebního a životního prostředí, oddělení životního prostředí a státní památkové péče.

[20] Stěžovatelka namítala rovněž vadu správního řízení spočívající v nedostatečném vypořádání splnění podmínky ekonomické nepřijatelnosti zásobování teplem ze SZTE dle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Tato námitka však není namístě vzhledem k výše uvedenému závěru o mezích jejich účastnických práv.

[21] K otázce ovlivnění SZTE povolovanými stavebními úpravami NSS v rozsudku ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 92/2013 - 51, uvedl, že „[n]amítá-li stěžovatel, že předmětná přípojka k SZTE ztratí svým neužíváním způsobilost sloužit k vytápění, jedná se dle názoru soudu o otázku týkající se soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelem a stavebníkem. V této souvislosti je vhodné upozornit na úpravu obsaženou v § 77 odst. 5 věta druhá energetického zákona, dle které veškeré vyvolané jednorázové náklady na provedení těchto změn a rovněž takové náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení ubradí ten, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje. V žádném případě pak nelze pouze s odkazem na možné znehodnocení části SZTE požadovat, aby stavebník již navždy setrval ve smluvním vztahu se stěžovatelem (dodavatelem tepelné energie). Podobný charakter mají také další uváděné technické obtíže, které podle ní povedou ke zvýšení nákladů na dodávku tepla.“

[22] V případě námítky, v níž stěžovatelka namítá porušení svého subjektivního veřejného práva na přijetí zákonného rozhodnutí vydaného na základě řádně zjištěného skutkového stavu, neboť rozhodnutí stavebního úřadu o povolení změny způsobu vytápění bylo vydáno bez předložení řádného energetického posudku jako listinného důkazu vyžadovaného § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, NSS ve shodě s krajským soudem poukazuje na rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018 - 34, v jehož bodě 23 uvedl, že „námitka stěžovatelky ohledně náležitosti energetického posudku nemohla být uplatněna s ohledem na ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona. Krajský soud ani žalovaný se tudíž vůbec nemuseli věcně zabývat námitkou stěžovatelky, že nebyla splněna podmínka stanovená v § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší spočívající v předložení energetického posudku k prokázání ekonomické nepřijatelnosti. Ustanovení § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší vskutku nezakládá žalobkyni žádné veřejné subjektivní právo zásobovat fyzické či právnické osoby tepelnou energií (proti jejich vůli), ani právo, aby jako vlastníci SZTE vystupovala k ochraně veřejných zájmů na úseku ochrany ovzduší“. V souvislosti s energetickým posudkem tudíž nemohlo vůči stěžovatelce ani dojít k porušení § 2 odst. 1, 2 a 4 správního řádu, jak namítá v kasační stížnosti.

[23] K otázce seznámení se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu NSS uvádí, že stejně jako u dalších procesních pochybení musí ten, jenž se jich dovolává, tvrdit a prokázat, že tyto vady měly nebo mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí. V projednávané věci však, jak správně uvedl krajský soud, nemohla okolnost neseznámení stěžovatelky s energetickým posudkem a následná nemožnost se k němu vyjádřit způsobit nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelka by totiž proti němu nemohla uplatňovat žádné věcné námitky, jak již bylo vysvětleno výše, a nemohla by výsledek řízení v důsledku seznámení se s ním jakkoliv ovlivnit. Ani NSS proto neshledal, že by toto procesní pochybení mělo vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného, a neshledal ani důvod se v tomto specifickém případě obecně zabývat povinnostmi seznamovat účastníky s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu.

[24] Stěžovatelka dále namítala, že má právo odpovídající věcnému břemeni spočívající v přístupu ke svému zařízení. NSS tato zákonem zakotvená oprávnění nezpochybňuje. Dospěl však k závěru, že toto právo nemůže být povolovanou stavbou ani potenciálně nijak dotčeno, ostatně ani stěžovatelka žádné konkrétní dotčení neuvádí. Přístup k jejímu zařízení a volné nakládání s ním nemůže být prováděnou stavbou žádným způsobem omezen.

[25] Stěžovatelka v kasační stížnosti nepředestřela žádné nové nebo přesvědčivé důvody, které by měly vést k předložení rozšířenému senátu otázky legitimace stěžovatelky a jí podobných subjektů k ochraně veřejného zájmu a k přímému dotčení jejich práv při chystané změně způsobu vytápění a „odpojování“ bytových domů od SZTE. Všechny její námitky byly již vypořádány

pokračování

v dřívější judikatuře, přičemž ani v nyní projednávané věci nedospěl NSS k závěru, že by jí bylo třeba umožnit, aby mohla podávat námitky ve veřejném zájmu. Ochrana veřejného zájmu při odpojení od SZTE náleží k tomu příslušným orgánům státní správy, které s odpojením osoby zúčastněné na řízení I) od SZTE stěžovatelky vyslovily souhlas. Není zde proto důvod se od ustálené judikatury odchýlit.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovatce, avšak jemu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

[28] Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil, popř. jim soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoby zúčastněné na řízení neplnily žádné povinnosti, které by jim soud uložil, ani nenavrhly, aby jim bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných. Právo na náhradu nákladů řízení tedy nemají.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu